

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΑΤΩΝ

Η γάτες και η γυναίκες. 'Η είκοσι γάτες του νεκροταφείου του Πέρ—Λασαίζ. Πώς η γάτες έξεδικήθησαν μιὰ γεροντοκόρη. 'Η γάτα του Ζάκ Ντυπόν. 'Η σοφή γάτα ενός ιπποδρομίου. Μιὰ γάτα που μιλάει σαν άνθρωπος κλπ.

ΜΙΑ λαϊκή παροιμία λέει ότι «ο Θεός έπλασε τη γάτα για να δώσει στον άνθρωπο την ευχαρίστηση να χαϊδεύει την τίγρι!» Μια άλλη επίσης αναφέρει ότι «η γάτα και η γυναίκα μοιάζουν υπερβολικά: όταν τις χαϊδεύεις σου γρατζουνίζουν το πρόσωπο». Και μια τρίτη δεν διστάζει να βεβαιώσει τα έξης: «Δέρνε τη γάτα σου για να σε φοβάται και την γυναίκα σου για να σ' αγαπά».

Αποφεύγουμε, φυσικά, να σχολιάσουμε αυτές τις παροιμίες. Κατά πόσον η γυναίκα είναι εκδικητική όπως η γάτα, αυτό δεν πρόκειται να το εξακριβώσουμε σ' αυτή την έρευνά μας. Θ' άρκεσθούμε λοιπόν μόνο να σας διηγηθούμε μερικές εκπληκτικές πράγματι ιστορίες διαφόρων γάτων, τους οποίους άπθανάτισαν διασημοί συγγραφείς ή και αυτή άκόμη η άστυνομία.

Πριν όμως άς μάς έπιτραπή ν' αναφέρουμε δυο λόγια γενικότερα γι' αυτό το κατοικίδιο ζώο, που είναι ο καθημερινός σύντροφος και το πρώτο παιγνίδι των μικρών παιδιών.

Όλοι οι ποιηταί συνήθισαν να παρομοιάζουν την γυναίκα με τη γάτα, γιατί πράγματι αυτό το κατοικίδιο έχει μιὰ εκπληκτική όμορφιά, μιὰ διαβολεμένη κοκκεταρία και τρελλάίνεται κυριολεκτικώς για τα χάδια. Έχει άκόμη την αινιγματική σιωπή μερικών «μοιραίων» γυναικών και όταν θυμών υπερασπίζεται τον έαυτό του άκριβώς όπως η γυναίκες: Με τα νύχια του! Έχει άκόμη μιὰ σατανική έξυπνάδα και έπιτυγχάνει πάντα να την περιποιώμεθα με τα χάδια της και τα παιγνίδια της, όπως άκριβώς κ' η αντίπροσωποι του ωραίου φύλου.

Υπάρχουν φυσικά πολλά είδη γάτων. Μά κείνα που είναι γνωστά και που έχουν βραβευθή πολλές φορές στις διάφορες διεθνείς εκθέσεις των γάτων του παληού και του Νέου Κόσμου, είναι τα άκόλουθα: Υπάρχει πρώτα-πρώτα το περίφημο είδος των γάτων της Άγκύρας. Διακρίνεται από το μακρύ και μαλακό τρίχωμά του, την λευκότητά του και τα χαρακτηριστικά γνώρισματά της τίγρεως. Έχει μάτια κόκκινα σαν ρουμπίνια.

Ένα άλλο εξαιρετικό είδος είναι η γάτες του Σιάμ, που έχουν την καλλονή των άγρίων γυναικών και ένα φινό χρώμα λεοπαρδάλεως.

Μά πιο σπάνιο είδος είναι η γάτες της νήσου Μάν. Αυτό το νησί βρίσκεται στη θάλασσα της Ίρλανδίας. Η γάτες τους λοιπόν έχουν ένα περίεργο άσπρο και μαύρο χρώμα κ' είναι τόσο έξυπνες όσο κι' εκδικητικές.

Τέλος υπάρχει το σύνηθες είδος των γάτων που βρίσκεται στο σπίτι μας και η όποιες μάς ένοχλούν τους χειμερινούς μήνες με τις καντάδες τους και τις τρυφερότητές τους πάνω στα κεραμίδια.

Όσο οι Αιγύπτιοι θεωρούσαν τη γάτα ως ιερό ζώο. Το πιο ιερό μάλιστα από όλα τα άλλα και το είχαν ως σύμβολο σ' όλες τις ιδιωτικές και θρησκευτικές τελετές των. Οι παλαιοί Γερμανοί, πάλι, το θεωρούσαν ως το πιο έκλεκτο ζώο και το πιο νόστιμο... φαγητό. Η «γατοφιλία» όμως έθεσε τέρμα σ' αυτή τη λαιμαργία τους και η γάτα βρήκε τη θέση που της ταίριαζε στην κατοικία των ανθρώπων.

Η γάτες, ωστόσο, λόγω της συχνής έπαφής των με τους ανθρώπους, έχουν γίνει «ήρωίδες» ενός πλήθους ανέκδοτων και ιστοριών. Θα σας διηγηθούμε λοιπόν τις πιο συγκινητικές και τις πιο ενδιαφέρουσες:

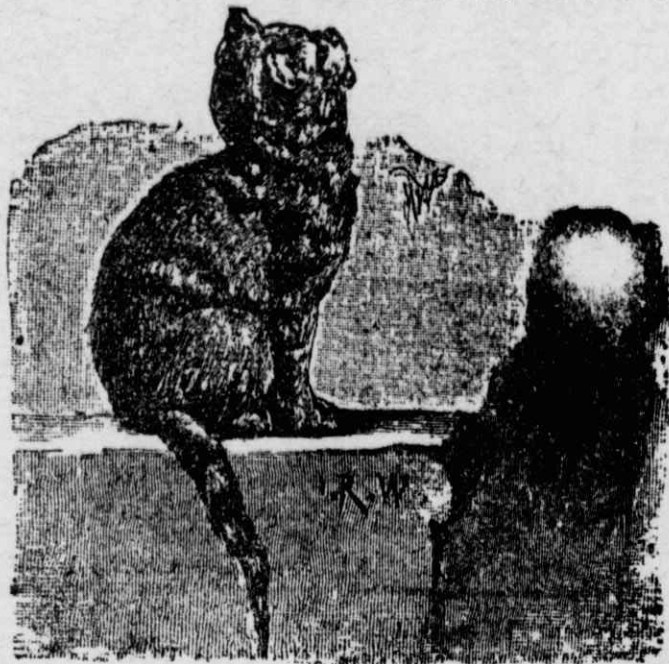
Στο νεκροταφείο του Πέρ-Λασαίζ έκανε ταχτικά την εμφάνισή της πρό έτων κάθε πρωί μιὰ μαυροντυμένη γυναίκα. Έρχόταν να προσευχηθή στον τάφο του άνδρός της. Είχε όμως μιὰ μεγάλη άδυναμία. Κουβαλούσε μαζί της ένα σωρό σάντουιτς με τα όποια τάζει τις είκοσι γάτες αυτής της πόλεως των νεκρών. Αυτή η ιστορία κράτησε πολλά χρόνια. Η γάτες λοιπόν συνήθισαν την μαυροφορεμένη γυναίκα. Κάθε πρωί δε την ώρισμένη ώρα συγκεντρώνονταν στην είσοδο του νεκροταφείου για να την υποδεχθούν με χαρούμενα νιαουρίσματα.

Μια μέρα όμως η κυρία αυτή πέθανε και την έφεραν από το βράδυ και την άφησαν στην έκκλησία του νεκροταφείου. Τότε όμως συνέβη κάτι εκπληκτικό. Η είκοσι γάτες με πένθιμα νιαουρίσματα ήρθαν και κάθησαν γύρω από το φέρετρο και δεν έγκατέλειψαν τη θέση τους, παρά τις άπειλές και το κυνηγητό των ανθρώπων της έκκλησίας. Έπειτα, όταν την άλλη μέρα έγινε η κηδεία της μεγάλης φίλης των, την συνώδεψαν ως τον τάφο και παρέμειναν πάνω σ' αυτόν μέχρι που πέθαναν από την πείνα και τη θλίψή τους!...

Μια άλλη πάλι, έξ ίσου ενδιαφέρουσα ιστορία, είναι η άκόλουθη: Σ' ένα σπίτι της συνοικίας του Σαιν-Μαρτέν ζούσε μιὰ πλούσια και παράξενη γεροντοκόρη. Αυτή μισούσε τους άντρες που την είχαν ξεχάσει στο ράφι και αντίπαθούσε όλες τις δροσερές γυναίκες που χαίρονταν την όμορφιά της ζωής. Η μόνη ευχαρίστησίς της ήταν η τριάντα γάτες της. Τους είχε φτιάξει κρεββατάκια για να κοιμούνται, είχε τρεις όπριέτριες για να τις περιποιούνται και κάθε μέρα τις έβαζε και τρώγανε μαζί της στο τραπέζι. Όσο η γεροντοκόρη έπειτα από λίγο άρχισε να δείχνει μεγαλύτερη άγάπη σε μιὰ απ' αυτές τις γάτες. Δεν την άπεχωρίζετο ποτέ και τη νύχτα την έπαιρνε μαζί να κοιμηθούν.

Ένα βράδυ όμως, έπειτα από τα μεσάνυχτα, ένας δαιμονισμένος θόρυβος κι' άγρια νιαουρίσματα την έκαναν να πεταχτή τρομοκρατημένη από το κρεβάτι της. Και τότε, μόλις άνοιξε το ηλεκτρικό, φρικώδους θεάματος. Η υπόλοιπες της είχαν έπιτεθή εξαγριωμένες εναντίον της ευνουμένης γάτας και την είχαν κατασπαράξει κυριολεκτικώς! Δεν μπορούσαν, φαίνεται, να υποφέρουν αυτή την άγάπη της κυρίας των και από τη ζήλεια τους έκριναν καλό να ξεπαστρέψουν την ευνουμένη της γεροντοκόρης για να άνακτήσουν πάλι την άγάπη της!

Ένα άλλο παρόμοιο παράδειγμα ζήλειας είναι και το άκόλουθο, το όποιο ανέφεραν η γαλλικές έφημερίδες του 1928: Στον αριθμό 73 του βουλευάρτου Ρασπαίγ ζούσε ένα άντρογόνο το όποιο υπεραγαπούσε μιάν υπέροχη γάτα της Άγκύρας. Αυτή η γάτα ήταν η μοναδική φροντίδα τους και η άπασχόλησίς τους. Έπειτα όμως από λίγο ήρθε στον κόσμο ένας χαριτωμένος μπεμπές και, φυσικά, συγκέντρωσε όλη την άγάπη των γονέων του. Η γάτα της Άγκύρας άρχισε τότε να δείχνει σημεία έχθρότητας, να μην έχει όρεξη και άπέφευγε τα χάδια των πρώην φίλων της. Μια νύχτα, τέλος, κατώρθωσε να μπή κρυφά στο δωμάτιο που ήταν το μαρμό, ν' άνεβη στην κούνια του και να καθήση πάνω στο στήθος του. Το μαρμό, φυσικά, έπαθε άσφυξία και πέθανε. Έτσι η γάτα έξεδικήθη αυτόν τον άπρόσκλητο έπισκέπτη, ο όποιος της είχε άποσπάσει όλη

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο τυφλός που συνωμοτούσε εις τὸ... σκότος—'Η φιλαργυρία τοῦ Μαζαρίνου. Πῶς κέρδισε 10.000 σκούδα. Ὁ Αὐγουστος... δικηγόρος.— Ὁ Τυρέν κι' ὁ γιατρός του, κτλ.

Ο Ντυμάς, ὁ τρομερός πρόεδρος τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν περίοδο τῆς τρομοκρατίας, εὐχαριστιόταν πολὺ ν' ἀστειεύεται εις βάρος τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὁποῖοι περνοῦσαν μπροστά του. Μία μέρα τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ ἕναν γηραιὸ ἀριστοκράτη, ὁ ὁποῖος ἦταν τυφλός. — Πολίται, φώναξε ὁ Ντυμάς, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε τυφλός καὶ συνωμοτούσε εις τὸ... σκότος!

Ὅλοι, μόλις ἄκουσαν τὸ λογοπαίγνιον αὐτὸ, ἔσκασαν στὰ γέλια. Κ' ἡ γενικὴ αὐτὴ εὐθυμία συνετέλεσε ὥστε νὰ σωθῇ ὁ κατηγορούμενος ἀπὸ τὴν λαίμητόμο.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴ συνάντησι τοῦ Τίλοιτ, ὁ Τσάρος παρ-
ρουσίασε τοὺς στρατηγούς του στὸν Μεγάλον Ναπολέοντα, ὁ ὁποῖος ρώτησε ποῖος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε διευθύνει τὴν ἡρωικὴ ἐφοδο τῶν Ρώσων, κατὰ τὴ μάχη τοῦ Ἐϋλώ.
— Ἐμένα, ἀπάντησε ἕνας Ρώσος στρατηγός, ἀντὶ νὰ πῆ ἔγω, γιατί δὲν ἤξερε τὰ γαλλικά.
Οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ Ναπολέοντος χαμογέλασαν μ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, μὰ ὁ Ναπολέων ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν Ρώσο στρατηγὸ καὶ τοῦ εἶπε:
— Στρατηγέ μου, δὲν χειρίζεσθε ἴσως καλὰ τὴ γαλλικὴ γλῶσσα, μὰ χειρίζεσθε θαυμάσια τὰ στρατεύματά σας!

Ὁ καρδινάλιος Μαζαρίνος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν προκάτοχόν του στὸ πρωθυπουργικὸ ἀξίωμα τῆς Γαλλίας, καρδινάλιον Ρισελιέ, ἦταν τρομερὰ φιλαργυρός. Ἦξερε νὰ ἐπωφεληθῆται ἀπ' ἄλλα γιὰ νὰ χρηματίζεται, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς λιθέλλους ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἐναντίον του.
Μία μέρα, κυκλοφόρησε ἕνας καινούργιος λίβελλος ἐναντίον του, ἐξαιρετικὰ βίαιος, μέσα στίς σελίδες τοῦ ὀ-
τὴν ἀγάπη τοῦ ἀντρογύνου.

Ὁ Ζάκ Ντυπὸν, σ' ἕνα βιβλίον του ἀναφέρει ὅτι εἶχε μιὰ γάτα ἢ ὁποῖα ὅταν πεινοῦσε κ' ἤθελε νὰ φάῃ, μετεχειρίζετο τὸ ἐξῆς «κόλπο»: Ἐρχόταν στὸ γραφεῖόν του, πηδούσε ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ στεκόταν σοῦζα. Ὅταν δὲ τύχαινε ὁ Ντυπὸν νὰ μὴ τὴν προσέξῃ, τὸν σκουνοῦσε μὲ τὸ πόδι τῆς ἐπίμονα καὶ δὲν ἠσύχαζε παρά μόνον ὅταν αὐτὸς σηκωνόταν γιὰ νὰ τῆς βάλῃ νὰ φάῃ.
Σ' ἕνα ἵπποδρόμιον, πάλι, ἕνας γάτος τοῦ Σιάμ εἶχε μάθει νὰ γυρίσῃ μετὰ τὴν ὀψὴν τῆς σφῆρας τῆς ἀνατολῆς καὶ νὰ κιντάρῃ τὴν σελήνην τοῦ ἔτσι, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι πραγματικὰ διάβαζε. Οἱ Γερμανοὶ φοιτηταὶ ἐπίσης, ἕνα καιρὸ εἶχαν κυριευθῆ ἀπὸ τὴν μανίαν νὰ κάνουν τίς γάτες νὰ μιλάνε. Καὶ πράγματι, εἶχαν καταφέρει ἕναν γάτον τῆς σχολῆς μ' ἕνα σφοδρὸν τράθηγμα τῶν αὐτιῶν του νὰ τὸν κάνουν νὰ προφέρῃ καθαρὰ τὴ λέξι «μαμά»! πρᾶγμα ποὺ διασκέδαζε ἐξαιρετικὰ τίς φίλες των.
Καθὼς βλέπετε, λοιπὸν, ἡ γάτες εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐξυπνα ζῶα καὶ ἔχουν ἄλλα τὰ χαρίσματα καὶ τίς ἀδυναμίας μιᾶς πολυχαιδέμενης γυναίκας.

Ὁ Μαζαρίνος ἐμπρὸς τοὺς κατασχεμένους λιθέλλους.

ποῖου ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς ἀποκαλοῦσε τὸν καρδινάλιον πρωθυπουργὸ «γουροῦνι, κάθαγμα, κτήνος» κλπ.
Ὁ Μαζαρίνος ἔκανε πῶς θύμωσε πολὺ ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ καὶ διέταξε τοὺς ἀστυνομικοὺς του νὰ κατασχέσουν ἄλλα τὰ ἀντίτυπα αὐτοῦ τοῦ λιθέλλου, ὅπουδῆποτε κι' ἂν τὰ εὑρίσκαν, γιατί, ὅπως εἶπε, ἤθελε νὰ τὰ καταστρέψῃ.
Στὴν πραγματικότητά ὅμως τὰ μάζεψε ἄλλα στὴ βιβλιοθήκη του καὶ τὰ πούλησε κρυφὰ σὲ διαφόρους βιβλιοφίλους. Αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ἔφερε 10.000 σκούδα κέρδος, πρᾶγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χαρῆ πολὺ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Αὐγουστος δέχτηκε μιὰ μέρ-
ρα τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς γηραιοῦ λεγεωναρίου, συμπολεμιστοῦ του, ὁ ὁποῖος τὸν παρακάλεσε νὰ πάῃ στὸ δικαστήριον νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ σὲ κάποια ὑπόθεσί του.
— Θὰ σοῦ διαλέξω ἕναν καλὸ δικηγόρον, ἀπάντησε ὁ αὐτοκράτωρ σ' αὐτὸν τὸ στρατιώτη, τοῦ ὁποῖου ἤξερε τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.
Μὰ ὁ λεγεωνάριος ἔγινε ἔξω φρενῶν μ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν καὶ φώναξε:
— Πῶς; Τί; Στὸ Ἄκτιον ἔστειλα ἐγὼ ἄλλον στὴ θέσι μου γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ ἐναντίον τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου; Ἦ δὲν ἔλαθες, πολεμῶντας γιὰ σένα, τίς πληγὰς ποὺ βλέπεις;
Ὁ Αὐγουστος χαμογέλασε μὲ τὴν ὀργὴν τοῦ γηραιοῦ ἥρωος καὶ τοῦ ἀπάντησε ὅτι θὰ γινόταν ὁ δικηγόρος του μπροστὰ στοὺς δικαστὰς του. Καὶ πράγματι, κράτησε τὸ λόγο του.
Περὶ τὸν τῶρα νὰ ποῦμε ὅτι ὁ γηραιὸς λεγεωνάριος κέρδισε τὴν ὑπόθεσί του.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκστρατείας του στὴν Ἄλσατία, ὁ περίφημος Γάλλος στρατάρχης Τυρέν κρουολόγησε. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ σταθῇ σ' ἕνα χωριὸν καὶ νὰ φωνάξῃ ἕνα γιατρὸν, ὁ ὁποῖος τὸν περιποιήθηκε, τοῦ ἔκοψε βεντούζες καὶ τοῦ ἔδωσε διάφορα φάρμακα.
Μὰ ἦταν τόσο ἀξιοθρήνητο τὸ παρουσιαστικὸν τοῦ γιατροῦ αὐτοῦ ὥστε ὁ Τυρέν δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε γιατί εἶχε τέτοια χάλια.
— Ἄ, στρατάρχα μου! τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός. Οἱ χωριάτες ἐδῶ πεθαίνουν χωρὶς νὰ φωνάξουν γιατρὸν. Ζῶ μὲ ψωμοτύρι...
— Κατάλαβα! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐνδοξος στρατηγός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τυρέν καὶ σὺ ὁ ψωμο-Τυρέν!

Ὁ Τυρέν καὶ ὁ γιατρός του.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΝΑΣ ΚΩΦΑΛΛΟΣ... ΑΓΟΡΕΥΕΙ

Ἐν' ἀπὸ τὰ περιεργότερα θεάματα ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς, εἶνε ἡ συνεδριάσις τοῦ Συλλόγου τῶν Κωφαλάων τῆς Ν. Ὑόρκης.
Ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἔχει ἰδρυθῆ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ δέχεται ὡς μέλη του κάθε ἀπόφοιτον ὁποιασδήποτε σχολῆς κωφαλάων.
Σ' ἕνα ἐπίσημον λοιπὸν γεῦμα τοῦ Συλλόγου, ὁ πρόεδρος... ἐξεφώνησε ἕνα λαμπρὸ πανηγυρικὸν λόγον, ὁ ὁποῖος κατεχειροκροτήθη ἀπ' τὸ... ἀκροατήριόν του. Ἐθαυμάσθη πρὸ παντὸς ἡ εὐχέρεια καὶ ἡ ζωηρότης τῶν διατυπώσεων τῶν ἰδεῶν τοῦ... ὁμιλητοῦ.
Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ λόγος αὐτός... ἐξεφωνήθη στὴ συνθηματικὴν γλῶσσάν των κωφαλάων, μὲ κινήσεις δηλαδὴ τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων.